

Parels WZC Liberteyt

Parel van Arsène

Arsène heeft twee ronde houten bollen meegebracht, precies twee harde kaasbollen. Het zijn krulbollen, die gebruikt worden bij het gelijknamige spel. Arsène legt graag uit hoe het gespeeld wordt: *'Krulbol is een oude sport. De opgaander begint en probeert de krulbol zo dicht mogelijk tegen de paal te gooien. Als laatste gooit de schieter. Je speelt het 3 tegen 3. Ik heb dit spel vaak gespeeld en altijd met mijn vrouw.'* Als Arsène over zijn vrouw spreekt, die al enkele jaren gestorven is, blinken zijn ogen en recht hij zijn schouders. Hij verkondigt trots (en zal dit nog meerdere malen doen): *'Mijn vrouw is wereldkampioene krulbol geweest. Wij speelden erg goed samen, we waren de beste.'* De anderen glimlachen en Arsène vervolgt: *'We hadden verder niemand nodig. Weet je, ze hebben ons eens 1000 frank aangeboden om te verliezen, maar dat hebben we geweigerd natuurlijk. Mensen zijn soms jaloers op wie het goed heeft.'*

Arsène heeft z'n vrouw niet ontmoet tijdens het krulbollen, maar tijdens het boogschieten. Maar haar talent in krulbol was het opvallendst. Weer blinken de ogen van Arsène: *'Vroeger mochten vrouwen niet meespelen, maar omdat vele oude krulbolders afvielen, mocht het dan wel. Mijn vrouw kon het direct goed en schoot er iedereen af!'* Arsène streelt de krulbollen en herhaalt: *'Mijn vrouw en ik... we hadden niemand anders nodig...'*

Parel van Willy

Willy steekt van wal met een datum: 1 februari 1953. Hij vraagt ons wat er dan gebeurd is, maar moet zelf het antwoord geven: het was de dag van de grote overstroming in België. Eigenlijk moest Willy die dag in het leger, bij de zeemacht, gaan, maar door de overstroming vertrok hij pas twee dagen later. De eerste dagen moest Willy alleen zandzakjes vullen. Willy vertelt over zijn zeereis naar de Verenigde Staten, die rustig verliep. Maar in het terugkeren was het andere koek: *'We keerden terug van Amerika op een mijnenveger, een enorm schip. We kwamen in een groot onweer terecht, iedereen was zeeziek. Ik was de roerganger en bestuurde dus de boot. Ik weet nog hoe ik aan het roer constant het metertje van de stand van het schip in de gaten hield. Als het toestelletje meer dan 45 graden aangeeft, gaat het schip kapseizen. Ik weet nog hoe dat wijzertje naar 40, 42, 43 graden ging. Dan ben ik toch benauwd geweest.'* Willy kwam in Boston terecht waar 50.000 matrozen werkten. *'Het was een dorp op zich'* zegt Willy.

Willy beoefende daar in Boston ook zijn grote passie, voetbal. Hij heeft lang gevoetbald in een ploeg in Meulestede. Hij toont ons een mooi ingekleurde foto, waar hij staat te blinken als 17-jarige verdediger. Willy vertelt verder: *'Bij het leger wou men graag een voetbalploeg samenstellen en een officier vroeg aan de grote groep mariniers: 'Wie kan hier goed voetballen? Die steekt z'n hand op'. Ik dacht dat het een truc was, dat degenen met hun hand omhoog een vervelend taakje zou moeten doen, patatten schellen of zo. Dus ik stak m'n hand niet op en zei niets. Toen bleek dat het toch voor te voetballen was, dus ik zat niet bij het team. Maar de ploeg bakte er niet veel van en toen ze zagen dat ik goed kon voetballen, vroegen ze zich af waarom ik me niet gemeld had. En dan moest ik het wel uitleggen natuurlijk... Gelukkig heb ik nog kunnen aansluiten. Ik heb er mijn hele legerdienst met veel plezier gevoetbald!'*

Parel van Raf

Raf is een oude vriend van Arsène. Ze gingen samen op reis en biljartten samen. In het woonzorgcentrum hebben ze elkaar teruggevonden en ze halen graag nog herinneringen op. *'We zijn eens samen naar Buizingen geweest en toen was mijn zoon in de bossen verloren gelopen, dan zijn we samen gaan zoeken. Gelukkig hebben we hem dan gevonden.'* Ook biljarten deden ze samen: *'We biljartten vaak tot 1, 2u 's nachts. Daarna wou Arsène altijd naar het frietkot gaan en eieren gaan eten. Ik niet: ik dronk gewoon een pintje dan!'* Hij spreekt vol genegenheid over zijn vriend, maar wij willen ook graag horen wat bescheiden Raf bijzonder maakt.

'Ik werkte vroeger bij La Flandre et Le Brabant, dat is een elektriciteitscentrale. Het was een toffe tijd met de collega's. Ik weet nog dat ik eens met een maat in de piscine stond en toen kwam de

directeur plassen en hij keek eens over de piscines, waarop mijn maat zie: 'Meneer, ze zijn allemaal hetzelfde hoor!' Dan hebben we goed gelachen.'

'Ik ben opgeleid als schilder en ik moest in de elektriciteitsmasten klimmen om te controleren of de verf nog in orde was en er niets afbladerde of roestte. De masten waren 80 meter hoog en er lagen soms 8 lagen verf over elkaar. Het was gevaarlijk werk. Wij waren niet beveiligd en die palen konden vervaarlijk wiebelen. Eerst moesten we een stuk via een ladder naar boven klimmen. Dat was niet altijd evident. Vaak staan die masten in een wei, waar ook koeien en stieren rondlopen natuurlijk, en dan moest je me die ladder in de hand die beesten ontwijken naar de voet van de mast. Ik herinner me dat we eens lang in de mast hebben moeten blijven zitten omdat er een stier rond de voet liep en we er niet uit durfden. Daar zaten we dan te wachten tot die stier weg was en dan hup, vlug met die ladder door de wei rennen! Dat hebben we vaak voorgehad, hoor!'

Parel van Edith

Edith is een bescheiden vrouw die meent dat ze niet veel te zeggen heeft, maar ze wil wel graag vertellen over haar tijd in het café van haar grootmoeder, 'De Schelde' in Sint-Amandsberg. Het café werd uitgebaat door Ediths grootmoeder. De grootvader was gestorven in de eerste wereldoorlog. Het was een café waar je kon boogschieten op de liggende wip en waar in het weekend veel volk naartoe kwam. Edith herinnert het zich nog goed: *'Er was daar soms meer dan 100 man, de zaterdag en zondag kon het echt druk zijn. Ik hielp dan met de bediening en achter de bar. Ik kon goed samenwerken met mijn grootmoeder. Ook andere familieleden hielpen in het weekend. We kwamen altijd goed overeen en werkten goed samen. Terwijl wij de drank deden waren de klanten aan het schieten. Er waren drie wippen met telkens drie grote muiten, dat zijn beschermingsbakken. Ze hebben me wel een paar keer overgehaald om zelf te schieten. De eerste keer was mijn arm helemaal blauw van de boog vast te houden! Dan hoorde ik dat je eigenlijk een schietlap nodig hebt, een lederen band voor rond je arm om te beschermen.'*

Parel van Mariette

Net als Edith, heeft ook Mariette een verhaal over een café. Ze groeide op in het café van haar ouders. Vroeger heette het café 'De Welvaart', maar dat veranderde bij de geboorte van de jongste én zevende dochter. Toen kreeg het café de schitterende naam 'De 14 Billekes'. Edith lacht: *'Die naam was bekend in de verre omgeving. Het was een heel populair café. Er was een krulbaan, een schieting, er werd met de vinken gespeeld,... Ik heb dat ook allemaal zelf geprobeerd. Vanaf mijn tiende ging ik met mijn vader mee naar de vinkenzetting, ik deed dat graag. Mijn mama was wel streng, maar ik kwam zeer goed overeen met mijn zes zussen. Zelf ben ik de middelste, ik had dus drie oudere zussen en drie jongere. We werkten samen in het café, maar haalden ook kattenkwaad uit, hoor! We gingen vaak samen stiekem uit en als ons ma ons betrapte kregen we huisarrest. Er was nog iemand met wie ik nog een bijzondere band had. Ik noemde haar 'meetje lap'. Ze kwam vaak in het café en wij kwamen goed overeen, zo goed zelfs dat ze mijn meter wou worden, maar omdat ze geen familie was, werd het 'meetje lap'. Ik ging met haar vaak fietstochtjes maken of gewoon samen babbelen. Eigenlijk was ze als een tweede mama voor mij. Ik vond dat een mooie tijd. De mensen hingen echt aan elkaar, iedereen kende iedereen en we hielpen elkaar. We deden boodschappen voor elkaar of brachten een bezoekje. Daar denk ik nog vaak aan terug.'*